

Phần 3

Chương 7

Thời Chung bị cơn đau đầu như muốn nứt ra làm cho tỉnh giấc, anh chống tay ngồi dậy, sáng sớm ánh nắng từ khung cửa sổ gần đó hắt vào người anh phủ xuống ghế sofa một cái bóng nghiêng dài như nhắc nhở một ngày mới đã đến, tất cả đều đắm chìm trong màu vàng rượu ấm áp, bao gồm cả khay trà, chén nước trước mặt anh...

Đợi một chút, khay trà...?

Thời Chung không khỏi sững sờ, theo bản năng mà cúi đầu nhìn chỗ mình đang ngồi... là một chiếc sofa bằng vải thô, lại ngẩng đầu thấy đối diện mình là chiếc TV treo tường, ngẫm nghĩ nhớ lại hôm qua trong tiệc rượu không cách nào thoát ra ngoài... lại chợt nhớ hôm qua làm thế nào mà anh lại chạy tới đây.

Thời Chung đưa tay lục lọi trên ghế salon tìm di động, đúng lúc này, một âm thanh mềm mại êm ái đột ngột vang lên, cắt đứt hành động của anh

“Ông tìm cái gì?”

Thời Chung tỏ ra cảnh giác, lập tức nghiêng đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, lúc này mới chợt phát hiện ra ngồi đối diện anh là một đứa bé trai.

Thằng bé ngồi trên sofa, hai chân gác hông lên cách mặt khá xa, hai chân cậu nhóc cứ không an phận đung đưa đến chóng mặt, chóng mặt rõ ràng đầu óc anh cũng hỗn loạn hết cả rồi. Nhóc con này có dáng vẻ của một “tiểu đại nhân”, vừa uống sữa tươi, vừa tìm tòi nghiên cứu vẻ mặt của Thời Chung.

“Ông tên là gì?” Cậu nhóc hỏi anh.

Thời Chung vô thức nhăn mày lại.

Không đợi anh trả lời, cậu nhóc hỏi tiếp: “Ông bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cao bao nhiêu?”

“Quen biết với mẹ tôi như thế nào?”

“Ông có thật lòng với Nhậm Tư Đồ không?”

Thời Chung hoàn toàn nghe không hiểu tên nhóc này đang nói cái gì, chân mày càng ngày càng nhíu chặt, cho đến khi hỏi hết một đống vấn đề, Tầm Tầm kết lại: “A, đúng rồi, ông nên nhanh chóng cai thuốc và rượu đi, tôi không hy vọng ba của mình lại là một con sâu rượu yêu thuốc lá...”

Thời Chung rớt cuộc không nhận được ớn tiếng cắt đứt âm thanh kia: “Đợi đã nào...!”

Tầm Tầm phôi hợp dừng lại, Thời Chung đang suy nghĩ không biết nên nói thế nào để tên nhóc này nghe lời một chút, nhưng nghĩ tới nghĩ lui anh ững

không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chân mày càng nhíu chặt hơn, hỏi: “Nhóc con! Cậu có nghĩ nên giải thích một chút không... từ khi nào tôi đã có con trai?”

Cậu bé nghe xong nhất thời nóng nảy, vẻ mặt trẻ con kia so với anh còn hung dữ hơn.

“Ông không muốn chịu trách nhiệm?”

“Tôi...”

Thời Chung vừa muốn giải thích thì đột nhiên thấy một đôi tay mảnh khảnh xuất hiện sau lưng cậu bé kia vòng qua người bế bổng lên

Chủ nhân đôi tay kia có chút bất đắc dĩ nhìn cậu bé.

“Đừng có nói nhảm.”

Đứa bé kia vừa nghe, nhất thời nóng nảy, này tiêu vẻ mặt so với hấn còn hung: “Người còn muốn không phụ trách? ? ?”

Âm thanh này...

Thời Chung nhất thời nhướng mày kinh ngạc, đảo mắt vào mắt chính là vẻ mặt lúng túng của Nhậm Tư Đồ.

Tên tiểu tử thú vị chạy khắp nơi thay cô nhận chồng, thật là khiến người ta xấu hổ chết mất!

Dù có đầu óc linh hoạt đi nữa, đừng phải chuyện như thế này thì cũng phải ngờ người, Thời Chung sau khi bị “tra khảo” chỉ có thể đưa mắt nhìn Nhậm Tư Đồ thân mật ôm đứa bé kia vào bếp, mặt cậu nhóc xị ra nằm ở đầu vai Nhậm Tư Đồ trông ... rất thối, cũng không quên híp mí bắn cái nhìn cảnh cáo về phía Thời Chung giống như đang nói: người chờ đó...

Nhậm Tư Đồ ôm Tầm Tầm đặt trên ghế cạnh bàn ăn, đem đĩa nhét vào trong tay nhóc, phân phó: “Ồ đây ngoan ngoan ăn điếm tâm!”

Nói xong liền muốn rời đi nhưng không ngờ vừa đảo mắt Tầm Tầm đã trượt xuống ghế muốn chạy đến phòng khách, thật may à Nhậm Tư Đồ nhanh tay bắt lấy cánh tay cậu nhóc ôm trở lại bàn ăn thả lên ghế, đè đầu vai đang ngung nguây.

“Ngoan.”

Tầm Tầm lúc này mới biểu môi, không cam lòng mà cầm đĩa lên chọc chọc vào trứng gà ốp la trên bàn.

Lúc này Nhậm Tư Đồ mới yên tâm trở lại phòng khách nhìn người đang ngồi ở sofa... thật là rắc rối! Nhậm Tư Đồ cố gắng để vẻ mặt mình tự nhiên một chút, rồi đi đến ngồi vào sofa...

Thời Chung chỉ thấy đầu mình càng ngày càng đau, trừ việc nhớ là đã thấy qua thằng nhóc xấu xa kia trong tấm ảnh, việc nhớ mình đến trước cửa nhà này tìm lão gia hỏa kia, suy tư một hồi vẫn thấy trong đầu một mảnh hỗn độn. Thấy

Nhậm Tư Đồ đến gần , ngồi xuống, Thờì Chung mới khôi phục tinh thần, mỉm cười.

“Chào buổi sáng!”

Sau đó cả hai đều im lặng không nói gì. Thờì Chung suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy mình nên giải thích một chút tránh cho người ta nghĩ anh bị thần kinh mà phá cửa xông vào nhà. Kéo kéo cổ áo, Thờì Chung ngồi thẳng lưng nghiêm túc nói: “Thật ra chuyện này... chuyện là như vậy, tối hôm qua ba tôi mất tích, dùng định vị thì thấy ông ấy ở nơi này nên mời tùy tuệ gõ cửa.”

Thờì Chung dừng một chút chờ đợi cô gái này phản ứng chỉ thấy Nhậm Tư Đồ hơi nhíu mày như là đang suy tư, trong chốc lát như bùng tỉnh hiểu ra mọi chuyện quay đầu nhìn Thờì Chung.

“Tần tiên sinh là ba của anh?”

Thờì Chung gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Mà hôm qua tôi uống rất nhiều nên chỉ nhớ là mình đã ấn chuông...”

Nói đến đây, lại thấy người con gái trước mặt dường như đang nhớ lại chuyện gì khó chịu, mi tâm khẽ chau lại. Vẻ mặt này rơi vào trong mắt Thờì Chung làm anh cảm thấy thú vị, nhưng khi anh muốn nhìn kĩ hơn biểu cảm đó thì cô đã nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình thường.

“Tần tiên sinh hôm qua quả thật có đến nhà tôi, nhưng hơn 10h đã rời khỏi rồi!”

Nhậm Tư Đồ vừa nói xong liền đứng dậy đi về tủ trang sức nhanh chóng lấy ra một chiếc điện thoại di động đưa cho Thờì Chung.

“Nhưng cái này... hình như bị rơi ở đây!”

Thờì Chung lúc này mới dời mắt khỏi người cô cúi xuống kiểm tra di động.

Điện thoại cài chế độ im lặng, anh thuận tay mở nhật kí cuộc gọi ra, một hàng dài các cuộc gọi nhớ, tất cả đều là: Tiểu Từ, Tiểu Từ, Tiểu Từ, Thư kí Tôn, Thư kí Tôn, Tiểu Tử Thúí...

Tiểu Tử Thúí? Chắc là số của anh đây mà, Thờì Chung cất điện thoại đi, không biết nên giận hay nên cười... .

Nhưng bây giờ hình như có chuyện lớn hơn cần anh giải quyết Thờì Chung cân nhắc tìm từ ngữ, do dự hỏi: “Tối hôm qua... có phải tôi say lắm phải không?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên cảnh giác nhìn anh, ánh mắt này làm Thờì Chung mờ hồ cảm nhận được mình hơi trúng ‘tử huyết ‘ rồi. Anh nghiêng mắt nhìn vào nhà bếp.

“Đứa bé kia nói với tôi... mấy lời...”

Nói tới đây, Thời Chung dừng lại nhìn vào nhà bếp, nhưng ánh mắt vẫn để ý đến biểu hiện của Nhậm Tư Đồ.

Chỉ thấy cô cười khan một tiếng: “Say thì ngủ thôi, có thể làm ra chuyện gì chứ?” Nói xong mới phát hiện lời mình có chút không ổn Nhậm Tư Đồ mỉm cười sửa lại: “Yên tâm đi, hôm qua anh say khướt liền an tĩnh ngủ lại đây một đêm thôi, nó chỉ là đứa trẻ sáng sớm thấy có người lạ trong nhà khó tránh khỏi ngạc nhiên thôi.”

“Vậy thì tốt...” Tuy tỏ ra nhẹ nhõm nhưng giọng nói anh ngược lại có phần tiếc nuối.

Nhậm Tư Đồ chưa kịp nghe ra giọng nói có chút cổ quái của anh thì Thời Chung đã đứng lên: “Nếu ba tôi đã không còn ở đây thì tôi cũng không tiện quấy rầy nữa, tạm biệt.”

Nhậm Tư Đồ gật đầu muốn tiễn anh ra cửa nhưng hai người còn chưa đi được tới cửa thì người trong bếp đã gấp rút chạy như bay ra ngăn cản.

“Không được đi!”

Trong nháy mắt Tâm Tâm đã vọt tới trước mặt Thời Chung, không nói hai lời liền quơ tay ôm lấy đùi anh.

Tâm Tâm ôm rất chặt, Nhậm Tư Đồ kéo kéo cũng không ra, vội vã đến dậm dậm chân mà nói: “Chú ấy có chuyện gấp phải đi, con buồn chú ấy ra có được không?”

Thời Chung cũng không quan tâm ngư loại còn có chút an ủi Nhậm Tư Đồ

“Xem cậu bé này mới gặp đã yêu mới tôi rồi...” Vừa nói vừa sờ sờ đầu Tâm Tâm.

“Như vậy đi, chủ nhật này chú mời cháu và mẹ cháu ra ngoài chơi được không?”

Anh không ngại Tâm Tâm là con cô sao? Nhậm Tư Đồ cũng không giải thích gì thêm. Tâm Tâm nghe vậy liền ngẩng cao đầu vẻ mặt hớn hờ.

“Nói phải giữ lời!”

Thời Chung không khỏi bật cười, nhưng không nói gì thêm, anh dùng điện thoại của Tần Tuấn Vĩ soạn một tin nhắn gửi đi, còn chưa biết anh có ý đồ gì thì điện thoại trong túi Nhậm Tư Đồ đã vang lên tiếng chuông báo tin nhắn.

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp lấy ra xem thì anh đã cúi xuống nhìn Tâm Tâm thân thiết nói: “Chú đem số điện thoại nhắn cho mẹ con rồi, nếu như chú nuốt lời thì cứ bảo mẹ gọi đến mà chinh phạt.”

Tâm Tâm lúc này mới không cam lòng mà buông Thời Chung ra.

Nhậm Tư Đồ tiễn bạn học cũ ra đến cửa, thấy anh đi khuất mới thuận tay đóng cửa lại, thở phào nhẹ nhõm, nhưng quay lại vẫn thấy Tâm Tâm còn lưu luyến nhìn cánh cửa đã đóng, Nhậm Tư Đồ không khỏi hiếu kì.

“Con hôm nay rất kì quái! Rốt cuộc là thế nào?”

Tính tình Tâm Tâm Nhậm Tư Đồ quá rõ rồi, tuyệt đối không phải một đứa bé dễ dãi thân thiện, chưa thấy “tiểu đại nhân” này đối đãi với ai như đối với Thời Chung khi này trừ Thịnh Gia Ngôn chưa từng thấy cậu ôm bấp dùi ai “thân mật” như vậy...

Nghe cô hỏi như vậy, Tâm Tâm thu hồi ánh mắt, liếc nhìn Nhậm Tư Đồ, cười kín đáo không hé răng nhảy trở lại phòng bếp, đi ăn điểm tâm. Để lại Nhậm Tư Đồ đứng hình tại chỗ không biết nên thế nào cho phải...

Thời Chung ra khỏi nhà trọ tìm điện thoại của mình, đoán chừng lúc say vô ý làm rơi đâu đây Thời Chung bóp bóp trán hình như vẫn còn cảm giác đau nhức ở thái dương, cúi người nhặt điện thoại lên.

Anh chỉ vừa nhặt điện thoại lên thì đã có cuộc gọi đến làm di động rung liên hồi. Thời Chung vừa bắt máy đã truyền đến tiếng thư kí Tôn lã chã chực khóc:” Cảm ơn trời đất! Cuối cùng anh cũng nghe máy!”

Thời Chung nhanh chân bước đến thang máy, âm thanh ngược lại lạnh nhạt có chút khàn khàn: “Tới nhà trọ hôm qua đón tôi!”

“Tôi đang ở dưới lầu!” Thư kí Tôn chua xót muốn rơi lệ.

“Hôm qua anh mất tích cả đêm, điện thoại cũng không gọi được tôi nào dám đi?”

Quả nhiên Thời Chung vừa ra khỏi khu nhà đã thấy thư kí Tôn và lái xe vẫn đang chờ ở đó, một chút cũng không nhúc nhích. Thư kí Tôn thông qua cửa xe nhìn thấy ông chủ bước từng bước về phía mình lại nhìn đội mắt thâm quầng qua gương chiếu hậu âm thầm cảm thán bản thân quá mức khổ sở.

Thời Chung trực tiếp đi đến bên cạnh xe, thư kí Tôn bước xuống mở cửa đón anh, nhắc chân bước lên xe Thời Chung vẫn lưu luyến quay đầu nhìn lại căn trọ trên tầng cao kia, tìm kiếm gì đó trong những căn phòng có cửa sổ sát đất, trong đầu nhớ lại lời của tên tiểu tử thú kia: ông không muốn chịu trách nhiệm?

Lúc đó, sao anh lại không đáp ứng luôn đi? Thời Chung cực kì ảo não lắc đầu buồn bực ngồi vào trong xe.

Tài xế nổ máy chạy đi, thư kí Tôn một đêm không ngủ giờ cũng ôm dây an toàn nhắm mắt nghỉ ngơi. Cũng chưa kịp ngủ lại nghe một âm thanh sáng khoái của người nào đó hỏi: “Có phải năm trước anh vừa mới cai thuốc lá?”

Thư kí Tôn giật nảy người mở mắt ra: “Vâng.”

“Có khó không?”

“À?”

Thời Chung không kiên nhẫn nâng trán, tại sao mình lại tìm một thư kí đầu óc hoạt động chậm như anh ta chứ.

“Tôi nói... cai thuốc có khó! Không? Khó khăn!”

Thư kí Tôn không còn sức lực nhướn mi đáp: “Nói khó thì cũng không khó, chỉ cần tìm chuyện khác dời đi lực chú ý là được. Ví như thức ăn ngon, hoặc như... mỹ... nữ...” Thư kí Tôn không còn chịu nổi nữa, âm thanh ngày càng nhỏ dần nhỏ dần... mắt cũng từ từ đóng chặt, rốt cuộc ngheo đầu ngủ như chết.

Thời Chung không quấy rầy anh ta nữa, chỉ yên lặng cúi đầu nhìn điện thoại, tính toán, cái người duy nhất có thể phân tán sự chú ý của anh, khi nào mới gọi cho anh...

Chương 8

Mấy ngày nay, Nhậm Tư Đồ sắp bị lời niệm “Kim Cô chú” làm cho tâm trí bị lao lực tới mệt mỏi rồi.

“Sau ngày kia là Chủ nhật rồi...!”

“Ngày kia là Chủ nhật rồi...!”

“Ngày mai là Chủ nhật rồi...!”

Tầm Tầm một lòng háo hức chờ đợi tới Chủ nhật, Thời Chung hẹn sẽ dẫn cậu nhóc ra ngoài đi chơi. Sáng thứ bảy, Nhậm Tư Đồ đưa Tầm Tầm đến trường học, sau khi xuống xe, cậu nhóc vẫn không quên quay ngược trở lại nói với vào, dặn dò Nhậm Tư Đồ: “Ngày mai là Chủ nhật rồi...!”

Điều này thật sự làm cho Nhậm Tư Đồ khó xử, ngộ nhỡ đây chỉ là lời nói khách khí của đối phương thì sao? Nếu Thời Chung căn bản không để việc này ở trong lòng thì làm sao bây giờ?

Cô quyết định không nghĩ tới điều đó nữa, việc cấp bách hiện giờ là phải giải quyết thỏa đáng công việc còn lại trong tuần này. Cô đã sắp xếp cho người phụ nữ mắc chứng hậu sản uất ức là người bệnh đầu tiên của mình trong buổi sáng ngày hôm nay.

Lúc trước người bệnh này vẫn luôn trong bộ dạng lôi thôi lếch thếch, nhưng hôm nay vừa bước vào phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ, ngay lập tức cô liền phát hiện ra khí sắc của cô ấy đã không còn giống như trước kia nữa.

Có lẽ bởi vì hôm nay cô ấy ăn mặc trang điểm rất tỉ mỉ, còn đeo cả trang sức hết sức trang nhã, nhìn bề ngoài dường như trẻ ra mấy tuổi.

Nhậm Tư Đồ khi gặp mặt bệnh nhân thì luôn giữ nụ cười trên môi, cho dù tâm tình bệnh nhân không ổn định, cô cũng không biểu lộ cảm xúc chân thật của mình ra bên ngoài. Nhưng lúc này cô mỉm cười, thật sự là xuất phát từ nội tâm, cô cảm thấy vui mừng cho cô ấy: “Xem ra “Không gian trò chuyện của mẹ” đối với cô rất có hiệu quả.”

“Không gian trò chuyện của mẹ” vốn là sự kiện được Trung tâm liên hiệp trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ đứng ra tổ chức hàng tháng. Vào thứ hai, thứ ba, thứ năm mỗi tuần đều có tổ chức tiệc trà, các thành viên tham gia là những người mới làm mẹ, gặp gỡ nhau để giao lưu chia sẻ tâm đắc của mình, trao đổi kinh nghiệm chăm sóc con cái. Mạc Nhất Minh đã nhờ cậy bạn bè để có thể cho bệnh nhân của Nhậm Tư Đồ được tham gia vào sự kiện này.

Kể từ sau khi người bệnh này vì tạt axit sunphuric vào người khác mà suýt bị khởi tố hình sự, chỉ trong một thời gian ngắn, Nhậm Tư Đồ ước chừng cô ấy đã tham gia tiệc trà “Không gian trò chuyện của mẹ” được năm lần. Hiển nhiên có thể thấy được, tâm tình của cô ấy đã có chuyển biến rất tốt.

Bệnh nhân từ trong túi xách lấy ra một quyển nhật ký mới tinh, đưa cho Nhậm Tư Đồ, “Bác sĩ Nhậm, lúc trước không phải chị đề nghị tôi nên viết một quyển nhật ký ghi lại quá trình lớn lên của con gái sao? Nhưng lúc ấy trong đầu tôi chỉ nghĩ đến chuyện ba của nó đối xử với tôi tàn nhẫn như thế nào, căn bản không thể tĩnh tâm mà viết được nhật ký. Nhưng ngày hôm trước, khi nhìn con gái lần đầu tiên cười với tôi, một khắc đó tôi đã thông suốt rồi. Vì một người đàn ông hèn hạ bỉ ổi mà phải đi tìm cái chết, quả thật không đáng...”

Nhậm Tư Đồ mở quyển nhật ký ra, thấy trên trang thứ nhất có dán một bức ảnh, trong hình là một bé gái cười toe toét đến híp cả mắt, lộ cả lợi răng màu hồng.

Nhìn nụ cười con nít này, tâm tình của Nhậm Tư Đồ thoáng chốc cũng thấy vui vẻ. Nhưng sau khi kết thúc thời gian khám và điều trị cho người bệnh này, cuộc hẹn kế tiếp lại là một bệnh nhân có tâm lý vô cùng tiêu cực, khiến cho phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ lạnh lẽo đi vài phần mặc cho tiết trời ấm nóng bên ngoài.

Bệnh nhân tiếp theo là một người đàn ông trẻ tuổi hết sức gầy gò, đây là lần thứ hai anh ta tới điều trị.

Ưa sạch sẽ là một loại hội chứng tương đối điển hình, nhưng người bệnh này lại mắc phải hội chứng hoàn toàn ngược lại, chỉ có ở trong môi trường dơ dáy bẩn thỉu anh ta mới cảm thấy được xoa dịu, giảm bớt lo lắng. Nhậm Tư Đồ cũng đã điều trị cho vài người bệnh mắc phải hội chứng đó.

Không chỉ có thế, người bệnh này còn mắc thêm chứng tâm lý ngại giao tiếp. Vốn dĩ anh ta nên được điều trị bởi người am hiểu hành vi trị liệu như Mạc Nhất Minh, chỉ tiếc là các cuộc hẹn của Mạc Nhất Minh đã được sắp xếp kín lịch sang tận năm sau, cho nên người bệnh này chỉ có thể chuyển qua cho Nhậm Tư Đồ.

Cũng giống như lần đầu tiên đến phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ, người bệnh vừa đi vào, vẻ mặt đã lập tức căng thẳng khẩn cầu cô: “Mau... kéo rèm che vào.”

Mãi đến khi Nhậm Tư Đồ kéo toàn bộ rèm che lại, người bệnh mới bằng lòng ngồi xuống cùng cô nói chuyện. Thật ra thì cả quá trình điều trị lần này cũng không khác gì lần trước, người bệnh chỉ nhắc lại chuyện cô bạn gái cũ của mình mắc chứng ưa sạch sẽ khủng bố tới mức nào. Mới đầu chỉ là trước khi nắm tay nhau phải dùng rượu cồn hết lần này đến lần khác khử độc tay của anh ta, dần dần trong tất cả các hoạt động sinh hoạt cuộc sống thường ngày cô ta cũng bắt người bệnh này nhất định phải sử dụng nước khử trùng từ đầu tới cuối.

Sau khi hai người chia tay, anh ta vừa thấy vật dụng tắm rửa hay ngủi được mùi dịch khử trùng thì lập tức mất khống chế, cuối cùng tiến triển thành tình trạng bệnh hiện giờ. Lần tắm gần đây nhất của anh ta cũng đã hơn một tháng rồi, quần áo trên người vừa nhìn đã biết là rất lâu không được giặt giũ. Cả phòng làm việc của Nhậm Tư Đồ dần dần tràn ngập một chút mùi hôi thối khó ngửi. Nếu là mùa đông còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng nếu vào mùa hè... Nhậm Tư Đồ không cần nghĩ cũng biết mùi đó khó ngửi tới mức nào.

Nhậm Tư Đồ quyết định trước mắt cứ áp dụng liệu pháp hành vi trị liệu đối với người bệnh này, nhưng hiển nhiên anh ta không hề có ý thức phối hợp với cô. Chỉ ra sức liên tục hỏi: “Đã hết giờ rồi sao? Đã kết thúc được chưa? Tôi không chịu nổi nơi này, tôi muốn mau chóng đi ra ngoài...”

Thời gian điều trị hôm nay vừa chấm dứt, người bệnh lập tức tông cửa xông ra. Tới gần tới lúc tan việc, trước khi Nhậm Tư Đồ ra khỏi phòng khám bệnh còn nghe được dì phụ trách quét dọn ai oán: “Mùi gì khó ngửi như vậy? Thùng rác ở đây bị đổ sao?”

Nhậm Tư Đồ nghe dì quét dọn nói vậy, sau khi đi vào thang máy, nhịn không được liền ngửi áo trên người mình một cái. Cô không có thói quen mang nước hoa theo người, Nhậm Tư Đồ đang nghĩ phải mau chóng về nhà tắm rửa thay quần áo thì điện thoại trong túi xách đột nhiên vang lên.

Là Thịnh Gia Ngôn gọi tới.

“Hôm nay em có lái xe ra ngoài không?”

Thấy anh hỏi một câu khó hiểu như vậy, Nhậm Tư Đồ im lặng, không vội trả lời, nghe anh nói tiếp: “Anh mới giải quyết xong công việc ở gần phòng khám của em, anh không đi xe, cho anh đi nhờ một đoạn được không? Tiện thể chúng ta cùng đi ăn cơm luôn.”

Chẳng hiểu vì sao, chỉ cần nghe thấy giọng nói đầy từ tính của Thịnh Gia Ngôn, cho dù chỉ là những lời nói bình thường, cũng có thể khiến cho tâm tình của Nhậm Tư Đồ thật vui vẻ. Thang máy đã xuống tới tầng hầm ga ra, Nhậm Tư Đồ không phát hiện ra bước chân của mình đi nhanh hơn so với bình

thường. Cô nhanh chóng tìm được xe, lái xe ba rẽ hai ngoặt đi tới lối ra của ga ra. Vừa ra ngoài cô đã nhìn thấy ngay Thịnh Gia Ngôn đang cầm cặp tài liệu đứng chờ ở trước phòng khám.

Nhậm Tư Đồ nhanh tay xách cặp tài liệu giùm anh, sau đó hai người đi thẳng tới trường học của Tâm Tâm.

Giờ tan tầm ngày thứ bảy từ trước tới nay vẫn là giờ cao điểm, Nhậm Tư Đồ đi được một chút lại dừng một chút, cùng Thịnh Gia Ngôn câu được câu chẳng trò chuyện: “Gần đây có chuyện gì xảy ra vậy, cả ngày anh ở cùng với Tâm Tâm, không cần đi hẹn hò sao?”

Thịnh Gia Ngôn buông tay ra, bộ dáng ra vẻ không sao cả: “Độc thân không phải rất tốt sao?”

“Thời gian giữa hai môi quan hệ của anh chưa từng vượt quá nửa năm.”

“Có lẽ bởi vì gần đây ba mẹ thường xuyên thúc giục anh kết hôn “Nói tới đây, Thịnh Gia Ngôn lộ ra vẻ mặt buồn bã, “Bị nói nhiều quá, khiến anh có cảm giác việc đơn thuần tìm phụ nữ để nói chuyện yêu đương mà không suy tính đến việc kết hôn là tội ác tày trời, vậy thì sống độc thân thôi.”

Đối với đáp án này của anh, Nhậm Tư Đồ không biết nên vui hay buồn, bảo trì trầm mặc, yên lặng một lúc lâu mới nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, anh tới gần phòng khám của em để giải quyết chuyện gì?”

“Khách hàng lớn của Sự Vụ Sở phát sinh tranh cãi liên quan tới pháp luật với công ty Trung Hâm, anh và vài người nữa phụ trách tới đó đàm phán.”

Nhậm Tư Đồ gật đầu một cái, cũng không quá để ý. Lúc này vừa đúng thời điểm đèn tín hiệu phía trước chuyển sang màu xanh, Nhậm Tư Đồ đi theo dòng xe đông đúc chậm rãi di chuyển, đột nhiên, chợt dừng xe lại.

“Trung Hâm?” Cô đột nhiên giống như bị tên của công ty này làm cho giật mình, cau mày hỏi, “Trung trong ‘trung tâm’, Hâm trong ‘kim tiền thịnh vượng’ phải không?”

Thịnh Gia Ngôn gật đầu một cái, có chút nghi ngờ quan sát cô: “Sao em lại phản ứng kỳ lạ như vậy?”

Nhậm Tư Đồ cũng ý thức được mình phản ứng quá, khởi động lại xe, giọng nói cũng trở nên chậm chạp: “Đó là công ty bạn học cũ của em.”

Thịnh Gia Ngôn trầm mặc hai giây, giống như đang suy tư điều gì đó, anh ngẩng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ thận trọng hỏi: “Học cùng với em khi nào? Tại sao anh lại không biết?”

“Là lớp 11 trung học.” Bây giờ ngược lại, Nhậm Tư Đồ cảm thấy bộ dạng khó hiểu này của anh rất thú vị, cô theo thói quen nhếch lông mày cười một tiếng, “Lúc đó anh cũng xuất ngoại đi học đại học rồi, không biết cũng không có gì lạ mà.”

Dòng xe phía trước đi càng lúc càng nhanh, đường cũng thông thoáng hơn, Nhậm Tư Đồ nhìn kính chắn gió bên ngoài, chuyên tâm lái xe, không hề tán gẫu nữa. Đúng lúc này, Thịnh Gia Ngôn đột nhiên nói: “Đừng tiếp xúc với cậu ta quá nhiều, cậu ta không phải là hạng người tốt đẹp gì đâu.”

Giọng nói của Thịnh Gia Ngôn thật sự nghiêm túc, gần như là hà khắc.

Nhậm Tư Đồ đang lái xe, không dám trực tiếp quay đầu ra sau nhìn Thịnh Gia Ngôn, chỉ có thể qua gương chiếu hậu nhìn anh một cái. Về mặt của anh so với giọng nói còn nghiêm túc hơn vài phần. Trong lòng Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thấy “lộp bộp” một trận.

Lời nói đó cứ văng vẳng bên tai Nhậm Tư Đồ, tận cho tới lúc dừng xong bữa ăn thịnh soạn tại nhà của Thịnh Gia Ngôn, khi lái xe đưa Tầm Tầm về nhà, đột nhiên nghe thấy cậu nhóc hỏi: “Mẹ có gọi điện thoại cho chú chân dài hỏi xem ngày mai đi đâu chơi không?” Nhậm Tư Đồ giả vờ ngu ngơ không hiểu hỏi: “Chú chân dài nào cơ?”

Đáng tiếc chiều này không dọa được tiểu quý Tầm Tầm, Nhậm Tư Đồ suy nghĩ một chút, mặc dù lương tâm hổ thẹn nhưng mắt cũng không chớp lấy một cái nói bừa: “Chú chân dài ngày mai không có rảnh, sau này có thời gian sẽ hẹn lại sau.”

Báo ứng của lời nói dối này cũng tới quá nhanh đi, Nhậm Tư Đồ vừa mới dứt lời, tiếng chuông của chiếc điện thoại đang sạc đặt bên trong xe rất phối hợp vang lên.

Nhậm Tư Đồ bắt máy, liền nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc mà xa lạ truyền tới: “Muốn gọi điện thoại cho em quả thật rất khó khăn.”

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam có chút lạnh lạnh lại hết sức dễ nghe, mà bên cạnh Tầm Tầm chớp đôi mắt to tròn đầy hi vọng nhìn cô. Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nhắm mắt mở miệng: “Thời Chung?”

Không ngờ anh lại lưu loát đi thẳng vào vấn đề: “Tôi chưa từng đưa cậu nhóc kia đi chơi, nó đang ở bên cạnh em sao? Hỏi nó xem ngày mai muốn đi đâu chơi.”

Trong xe vốn rất yên tĩnh, lỗ tai Tầm Tầm lại vô cùng nhạy bén, đoán chừng đầu bên kia điện thoại nói cái gì Tầm Tầm cũng nghe không sót một chữ. Lúc này, không đợi Nhậm Tư Đồ trả lời, Tầm Tầm đã đoạt lấy điện thoại trên tay cô: “Này!”

“Tôi không phải là ‘cậu nhóc kia’, tôi tên là Nhậm Yên Tầm, người quen thì gọi là Tầm Tầm.”

Những chuyện tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của Nhậm Tư Đồ, cô chỉ nghe thấy Tầm Tầm rõ ràng mạch lạc, hết sức nghiêm túc cùng Thời Chung xác nhận cuộc hẹn chiều mai. Không để Nhậm Tư Đồ chen miệng vào

một câu, Tầm Tầm đã cúp điện thoại, hài lòng đem di động đặt vào ổ sạc điện thoại.

Nhậm Tư Đồ lái xe, không biết nên phản ứng thế nào trước hành động tự chủ trương của hai người này. Tầm Tầm mặt mày hớn hờ nhìn quang cảnh thành phố lướt qua kính chắn gió, tâm tình có vẻ rất tốt. Bất chợt cậu nhóc nhớ tới một chuyện hết sức quan trọng, lúc này mới nghiêng đầu nhìn sang Nhậm Tư Đồ: “Đúng rồi, chú chân dài hỏi trưa mai con muốn ăn gì, con nói cái gì cũng được. Chú ấy nói vậy tới nhà chúng ta ăn trưa đi, con đồng ý rồi...”

Trả lời Tầm Tầm là một tiếng phanh xe chói tai.

Nhậm Tư Đồ không thể giữ nổi bình tĩnh, xe còn chưa dừng hẳn, cô đã quay sang Tầm Tầm gấp gáp hỏi: “Con đồng ý? ? ?”

Tầm Tầm tỉnh bơ nhún nhún vai: “Coi như kiểm tra chú ấy đi, người có thể ăn được thức ăn do mẹ làm, tuyệt đối là tình yêu đích thực của mẹ...”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ ôm trán: còn nhỏ tuổi như vậy, biết cái gì gọi là “tình yêu đích thực” chứ, chỉ biết dùng từ ngữ linh tinh...

Nhưng làm cho Nhậm Tư Đồ khổ sở hơn là: mặc dù cô không muốn cùng vị bạn học cũ này có quá nhiều tiếp xúc, nhưng cô cũng không muốn anh vì bữa cơm trưa khủng bố do cô làm mà sau này hoảng sợ né tránh cô còn không kịp đâu!!!

Chương 9

Nấu nướng tuyệt đối chính là tử huyệt của Nhậm Tư Đồ, trời chưa sáng hẳn cô đã tỉnh ngủ, vừa nghĩ tới buổi cơm trưa kia thì cơn thèm ngủ đã bay mất tới tận đâu rồi.

Nhậm Tư Đồ đang ngồi bên mép giường cẩn thận suy nghĩ xem có nên mời Thời Chung ra ngoài giải quyết bữa trưa không, cửa phòng đột nhiên bị mở ra. Cô ngẩng đầu chỉ thấy cái dáng nhỏ, cao tới tay nắm cửa xuất hiện ở khe cửa.

“Mẹ chừng nào mới đi mua thức ăn?”

Tầm Tầm lay lay cánh cửa, đôi mắt giao hoạt mở to đầy mong đợi nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ liếc nhìn về đồng hồ báo thức đầu giường, vừa đúng 7h, tên nhóc này là con sâu ngủ không hơn không kém, hôm nay dậy sớm như vậy... lần đầu thấy nha! Cô thật không thể hiểu nổi: thằng nhóc này tại sao lại có cảm tình mãnh liệt với Thời Chung như thế?

“Buổi trưa mua đồ ăn ở ngoài về ăn được không?”

“Không!”

Bị cự tuyệt một cách tàn nhẫn Nhậm Tư Đồ phiền mu ộ n nắm chặt mi tâm.

“Thật ra thì... lần đầu tiên ăn cơm mẹ nấu, trong lòng con đã tự nhủ với mình, về sau khi trưởng thành tuyệt đối không thể cưới người có trình độ nấu nướng như mẹ về làm vợ...”

Nghe đến đó, Nhậm Tư Đồ nhăn trán nhìn Tầm Tầm, thì ra hơn một năm trước, tên nhóc này đã âm thầm ghét bỏ thức ăn cô nấu rồi... haizzz thật làm khó nó rồi, chịu đựng ăn cơm của cô hơn một năm...

Bên kia Tầm Tầm xoắn xoắn ngón tay, tiếp tục nói: “Người xưa có câu, muốn lấy được lòng người đàn ông, trước hết nhất định phải nắm bắt được gan của họ.”

Gan? “... Là dạ dày.”

Không để ý Nhậm Tư Đồ đang sửa lưng mình, Tầm Tầm tùy ý vun cánh tay nhỏ đem cái vấn đề “gan hay dạ dày” quăng ra sau đầu, quang trọng là: “Tóm lại mẹ đừng ngủ nướng nữa chúng ta đi mua thức ăn.”

Thấy Nhậm Tư Đồ vẫn ngồi bên giường không có ý muốn đứng dậy, Tầm Tầm trực tiếp đi vào phòng lõi Nhậm Tư Đồ ra, kéo đi được 2 bước cô liền trĩ chân xuống không động nữa. Tầm Tầm tạm thời án binh bất động vỗ vỗ gương mặt mũm mĩm của mình quay lại làm dáng vẻ của một con mèo nhỏ đáng thương.

Nhậm Tư Đồ sợ nhất là bộ mặt này, định cứng rắn cự tuyệt thằng nhóc này nhưng lời nói lại bị nghẹn lại trong cổ họng, chần chờ cuối cùng cũng đầu hàng.

“Vây cũng phải thay quần áo rồi mới đi chứ?”

Tầm Tầm vẫn giả vờ đáng yêu e dè “Dạ!” một tiếng sau đó lui ra ngoài đóng cửa cho cô thay đồ.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, nhậm tư đồ liền nghe thấy tiếng cậu nhóc nhẩy cẫng lên hoan hô, còn hô to: “Yeah!” Thật là không có biện pháp với tên quý này.

Tùy tiện ăn xong bữa sáng, Nhậm Tư Đồ thật chịu không nổi ánh mắt mong ngóng của tên nhóc này, mang theo tầm tầm đi mua thức ăn. Nhưng khó khăn không phải chuyện này, 2 giờ sau Nhậm Tư Đồ mang hai túi lớn thức ăn chui vào nhà bếp, aaaaaaaaa đây mới là cái chính

Tầm Tầm thứ hai đến thứ 6 mỗi tuần đều ăn cơm trưa ở trường học, cơm tối và cơm ba bữa của thứ bảy chủ nhật đa phần là ăn chực ở nhà Thịnh Gia Ngôn. Cô thực sự chỉ biết làm vài ba món, nhưng hôm nay bị tên nhóc dụ dỗ mua nào là cá lư, nào là sườn non, cánh gà...

Tầm Tầm an vị ngồi trong phòng khách xem ti vi, thỉnh thoảng chạy vào nhà bếp giám sát, nh ưng khi cậu nhóc hào hứng chạy vào lần thứ ba thì cửa nhà bếp đã đóng kín, cậu rút cục cũng không thể không thừa nhận mình đã nhờ vả không đúng người rồi.

Nhưng ngẫm nghĩ Tầm Tầm lại tính toán kế sách mới, nhanh chân mang đôi dép nhỏ chạy về phòng khách. lát sau liền cầm điện thoại trở lại nhà bếp.

Đang lúc chân tay còn luống cuống thì bên tai Nhậm Tu Đồ lại vang lên âm thanh giòn giã: “Chú Gia Ngôn, cứu mạng!”

Nhậm Tu Đồ sững sờ, nghiêng đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, chỉ thấy Tầm Tầm cầm điện thoại di động của cô như nắm lấy cành cỏ cứu mạng.

“Nhậm Tu Đồ hẹn một chú tới nhà ăn cơm, nhưng lại không biết làm cơm, buồn chết con rồi, chú có thể giúp Nhậm Tu Đồ một chút không?”

Vốn bữa cơm này chỉ dừng lại ở một giới hạn rất “thuần khiết” nhưng khi từ miệng Tầm Tầm lại trở thành một buổi hẹn hò mờ ám.? Nhậm Tu Đồ hoàn toàn không để ý tới những thứ rắc rối này, vội vàng lấy điện thoại từ trong tay Tầm Tầm.

“Alo?”

Giọng Thịnh Gia Ngôn trước sau vẫn ôn hòa vui vẻ trêu chọc cô: “Rốt cuộc thần thánh phương nào có thể khiến em thân chinh xuống bếp nấu cơm cho hần?”

“Không có đâu, chỉ là mời người ta ăn một bữa cơm bình thường thôi.”

“Sao anh cảm thấy không phải như vậy nha?” Trong giọng nói chứa một nụ cười sáng khoái: “Em cũng đã đến lúc nói chuyện yêu đương rồi, có muốn người cũ này qua giúp một tay rồi thuận tiện mang Tầm Tầm đi?”

Chẳng hiểu sao khi nghe anh nói như vậy Nhậm Tu Đồ lại cảm thấy vô cùng phần uất, rốt cuộc là tức giận anh không chịu tin lời mình nói hay tức giận anh nghĩ mình vô dụng ngay cả bữa cơm cũng làm không xong.. Chân chừ một lúc, nắm chặt tay để kìm nén lửa giận.

Nhậm Tu Đồ lấy lại bình tĩnh nói: “Không cần, em nhất định tự làm được.”

Lúc này Nhậm Tu Đồ ngay cả “Gặp lại” cũng không nói lập tức cúp điện thoại, trở mắt nhìn nhìn điện thoại, xem chút nữa là mở miệng trách cứ Thịnh Gia Ngôn dám xem thường mình...

Lại hướng nhìn tầm tầm đang rụt rè nhìn chăm chăm mình, Nhậm Tu Đồ bực bội hỏi: “Thế nào?”

“Lần đầu tiên con thấy mẹ tức giận với chú Gia Ngôn...”

Nhậm Tu Đồ bật cười, nhưng trong lòng lại dâng lên một tia khổ sở, cô thật không biết nói gì cho phải, cúi đầu suy nghĩ lảng sang chuyện khác.

“Đúng rồi, chú chân dài có nói mấy giờ tới không?”

Tầm Tầm suy cho cùng vẫn là một đứa trẻ, nghe Nhậm Tu Đồ hỏi như vậy liền quên mất cô đang giận, lập tức tròn mắt chạy đến trước mặt Nhậm Tu Đồ khoa tay múa chân: “Mau gọi điện thoại hỏi chú ấy đi! Mau!”

Nhậm Tu Đồ tuân lệnh mà gọi vào số của Thời Chung, điện thoại rất nhanh có người bắt máy nhưng đối phương lại không lên tiếng dường như chờ cô mở

miệng trước. Nhậm Tư Đồ yên lặng nuốt nước miếng, sau đó khách khí mà lên tiếng: “Anh... khoảng mấy giờ tới? Để tôi sắp xếp thời gian làm cơm.”

Sóng điện thoại truyền tới tiếng nói róc rách như suối chảy, lại êm dịu như gió xuân: “Thật là trùng hợp.”

Đây xem là câu trả lời sao?”

Nhậm Tư Đồ nghi ngờ “Hả?” một tiếng, bên tai lại truyền đến tiếng chuông cửa.

Nhậm Tư Đồ tay vẫn còn cầm điện thoại chạy ra mở cửa, ngoài cửa Thời Chung vừa để điện thoại xuống, thấy được cô liền nở nụ cười, nụ cười này có thể nói là vừa đủ độ cong sâu không sâu cạn không cạn, ngay cả ánh mắt cũng trùng điệp ý cười.

Nhậm Tư Đồ còn chưa hiểu rõ anh cười cái gì, Thời Chung đã chậm rãi bước đến trước mặt cô duỗi tay ra. Nhậm Tư Đồ sợ hết hồn, cho là anh muốn “vuốt ve” mặt cô hương chi khoảng cách gần như vậy có thể ngửi được mùi hương nam tính trên người anh, cũng không phải mùi thuốc lá như lần trước ngược lại, có vị nhàn nhạt tươi mát. Nụ cười này cộng thêm hương vị mát lạnh dễ chịu như một tấm lưới giăng ra... thật dịu người. Tim Nhậm Tư Đồ chột rai mất hai nhịp.

Nhưng giây kế tiếp tay anh chuyển hướng xẹt qua mặt cô hương tới đỉnh đầu lấy xuống một cọng rau nhỏ.

“Em rửa rau cũng có thể cho nó tắm trên đầu được sao?” Tay anh vẫn về phía là trêu ghẹo hỏi.

Nhậm Tư Đồ hết sức xấu hổ, lúc nào cũng bị anh cười nhạo, người đàn ông này hình như từ nhỏ diên mạo đã lạnh lùng, nhưng hôm nay lại đối với cô vô cùng tốt làm cô cảm thấy lần gặp anh càng có thiện cảm.

Tầm Tầm núp trong phòng khách nhìn hai người, nghe Thời Chung nói như vậy nhất thời ảo não lấy tay che mặt lại, rửa rau cũng có thể đem rau quả tắm trên đầu quả nhiên chỉ có thể là Nhậm Tư Đồ, khó trách chú chân dài ghét bỏ mẹ...

Nhậm Tư Đồ mời anh vào cửa, thấy dáng vẻ ảo não của Tầm Tầm đang núp ở góc nhà, mới nhớ tới có lời muốn nói với vị khách sau lưng để phòng hờ hậu quả: “Tôi vốn muốn mua đồ ăn ở ngoài nhưng Tầm Tầm không chịu, nếu tôi làm cơm không hợp khẩu vị của anh anh cũng đừng chê cười.”

Nghe như vậy cậu nhóc “Vụt.” một cái đem tay ấy xuống bất mãn Nhậm Tư Đồ: Nhậm Tư Đồ xấu xa, đem trách nhiệm đổ hết lên người con...

Đối với lời này của cô, vị khách không có bất kì phản ứng nào chỉ đem áo khoác cởi ra đi về ghế salon trong phòng khách thấy vẻ mặt kìm nén đến vụn vụn của Tầm Tầm nhìn không được mà xác nhận: “Mẹ con nấu cơm rất khó ăn sao?”

Tầm Tầm là đứa bé siêu cấp bao che, khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, nói đôi mắt không đỏ tim không đập: “Ai nói? Ăn rất ngon đó!”

Nghe Thời Chung không tin hỏi lại: “Thật?” Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ vỗ trán.

Tầm Tầm bị hỏi lại, có chút chột dạ, nhưng chỉ cắn chặt răng không nói.

Thấy hai người trò chuyện với nhau Nhậm Tư Đồ cảm thấy thật thú vị, không khỏi hiếu kì nhìn kĩ người bạn học cũ này một chút, anh cười ra tây trang cát may tỉ mỉ cả người trở nên nhu hòa đi rất nhiều, trên người chỉ còn lại chiếc áo len màu đen, ở cổ lộ ra chiếc áo sơ mi trắng, dáng vẻ huu nhân, khó mà có được tâm tình vui vẻ như vậy mà nô đùa với con nít, cầm chiếc áo khoác đặt lên thành ghế, tay tiếp tục xắn ống tay áo lộ ra đôi cánh tay gầy gò.

Thấy bộ dạng anh như chuẩn đại chiến tới nơi Nhậm Tư Đồ tò mò nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

“Tôi không nghĩ để cho dạ dày mình chịu uất ức.”

Thấy Thời Chung hướng phòng bếp đi tới, chỉ lưu lại bóng lưng tiêu sái, Tầm Tầm và Nhậm Tư Đồ không nhìn được mà nhìn nhau kinh ngạc: xem xem một người đàn ông trên người không có chút gì liên quan đến chuyện bếp núc có thể nấu ăn đến “trình độ” nào?